

SKOK

I

ZARON

IDENTITET UMETNICA U (NOVO) MEDIJSKOJ PRAKSI
22.11.2019 - 10.01.2020.

SKOK I ZARON_Identitet umetnica u (novo)medijskoj praksi

kustoskinja: Sanja Kojić Mladenov

Pesma *Diving into the Wreck* (1973), američke feministkinje i antiratne aktivistkinje Adrien Rič (Adrienne Rich), govori o slobodama i pravima žena kroz uvođenje *motiva simboličnog ronioca* koji istražuje podvodni svet, koji retko ko može da vidi, aludirajući na samosvesni pogled žene upućen ka sistemu moći, kao i na slobodu i hrabrost da se krene u istraživanje nepristupačnih, nekonvencionalnih i netradicionalnih svetova.

Izložba *Skok i zaron* polazi od ispitivanja pozicije žene na umetničkoj sceni koja je tokom istorije uglavnom imala marginalnu ulogu, te su umetnice, kritičarke i teoretičarke činile usamljenu pojavu. Danas se sve više žena opredeljuje za umetničke struke, a samim tim i likovnu umetnost, što pokazuju rezultati različitih istraživanja sprovedenih u Srbiji. Značajnije prisustvo žena u javnom, umetničkom prostoru dovodi do promena na umetničkoj sceni, do dekonstrukcije postojećih sistema i uvođenja novih rešenja. Promene su najvidljivije u prisustvu novih tema i motiva u umetničkim delima, u kritici tradicionalne reprezentacije žene u medijima i umetnosti, a najviše u novom položaju žene u umetnosti koja više nije nemi objekat, već akterka umetničkog dela, inicijatorka promena i novina.

Savremenu umetničku praksu možemo posmatrati kao kontekstualnu, relacionu i *plinovitu*, razvijenu pod uticajem društveno-političkog, ekonomskog i kulturološkog narativa, te kroz uspostavljanje kontakata i relacija sa naukom, tehnologijom i društvom. Postavlja se pitanje kakva je društvena stvarnost koja utiče na nastanak i realizaciju umetničkog rada umetnica kod nas, koji su aktuelni problemi, pitanja i mediji kojima se one bave, koliko je prisutan „ženski izraz” u umetnosti, feministička umetnost i uticaji drugačijeg socijalnog konteksta, koliko na umetnice profesionalno utiču rodne uloge i odnosi, te aktuelni društveni stereotipi, koje su njihove pozicije i mogućnosti u postojećem sistemu moći?

U oblasti (novo)medijske umetničke prakse u Vojvodini uloga umetnica je značajna, naročito u domenu video i digitalne umetnosti, te medijske edukacije, ali se postavlja pitanje njihove vidljivosti i valorizacije u stručnoj i široj javnosti. U okviru istraživanja Sanje Kojić Mladenov o konstrukciji profesionalnog identiteta umetnica u oblasti novih medija¹, analiziran je edukativni i stvaralački rad 12 umetnica: **Bogdanke Poznanović, Marice Radojčić, Brede Beban, Vesne Gerić, Jelene Jureša, Bojane S. Knežević, Andreje Kulunčić, Lidije Srebotnjak-Prišić, Nataše Teofilović, Isidore Todorović, Vesne Tokin i Lee Vidaković.**

Rezultati istraživanja su pokazali da je umetnicama profesionalni identitet jedan od najistaknutijih, ostalim pristupaju kroz prizmu mogućih promenljivih kategorija zavisnim u najvećoj meri od specifičnih društveno-političkih okolnosti i migracija.

One pridaju važnost prenošenju znanja i formiranju novih kadrova, te uvođenju ženskog identiteta u umetnost. Bave se sopstvenim telom i identitetom, seksualnošću, rodnim ulogama, ženskim aktivizmom, ženskom istorijom i arhivima. Kroz nove medije su se uglavnom razvijale samostalno, savladavajući sve aspekte upotrebe novih tehnologija, uz mnoge probleme u nabavci i korišćenju adekvatne opreme. Nedostaje im finansijska sigurnost u profesiji, finansijski izvori za produkciju radova, ukazuju na slabo rešeno pitanje statusa slobodnih umetnica, odustvo kontinuiranog otkupa umetničkih dela, ukazuju na rodnu neravnomernu kulturnu politiku te da rešenje vide u udruživanju i izgradnji mreže saradnica (međugeneracijskih, umetničkih, interdisciplinarnih, lokalnih, regionalnih i internacionalnih). Izgrađivanje profesionalnog identiteta, kao bogatstva različitosti, najvažnije je za umetnice, ali je on uklopljen u mnogostruke ženske mreže i povezanosti jer je to jedan od načina njegovog razvoja i opstanka.

Ovim istraživanjem su prvi put umetnice, koje se bave novim medijima krajem 20. i početkom 21. veka, a koje su na neki način vezane za Vojvodinu, okupljene u jednu celinu. Izneti podaci o njihovoj generacijskoj, medijskoj, umetničkoj i drugoj povezanosti predstavljaju samo početak budućih istraživanja u okviru istorije i teorije umetnosti koja uključuje i druge važne umetnice. Rezultati istraživanja čine osnovu izložbe *Skok i zaron* u MSUV, na kojoj će biti prezentovani istorijski i aktuelni medijski umetnički radovi.

U sklopu izložbe biće objavljena istoimena knjiga autorke dr Sanje Kojić Mladenov sa celokupnim istraživačkim podacima i njihovom analizom u saradnji sa izdavačkom kućom *ProArtOrg* iz Beograda.

¹ Kojić Mladenov, Sanja (2018). *Diskursi o rodu u umetnosti: konstrukcija profesionalnog identiteta umetnica u oblasti novih medija u Vojvodini krajem 20. i početkom 21. veka* (doktorska teza). Novi Sad: Univerzitet u Novom Sadu, ACIMSI: Centar za rodne studije.

LEAP AND DIVE_Identity of female artists in (new)media practice

curator: Sanja Kojić Mladenov

The poem “Diving into the Wreck” (1973) by the American feminist and anti-war activist Adrienne Rich speaks about freedom and women's' rights through the introduction of the motif of a symbolic diver who explores the underwater world which few can see, alluding to self-conscious woman's view of the system of power as well as the freedom and courage to embark on an exploration of inaccessible, unconventional and non-traditional worlds. The exhibition *Skok i zaron (Leap and Dive)* stems from the examining the position of women in the art scene who mainly played a marginal role throughout history, hence female artists, critics and theorists appeared as isolated phenomenon. Today, more and more women are opting for artistic professions, and therefore for the visual arts too, as shown by the results of various studies conducted in Serbia. The increased presence of women in public art space leads to innovations in the art scene, to the deconstruction of the existing systems and to the introduction of the new solutions. The changes are most visible in the presence of new themes and motifs in works of art, in the critique of the traditional representation of women in media and art, and mostly in the new position of women in art who no longer are the silent object, but the creator of an art work and the initiator of change and innovation.

Contemporary art can be observed as contextual, relational and airy, as art that develops under the influence of the socio-political, economic and cultural context, and one that establishes contacts and relations with science, technology and society. Hence the questions: what is the social reality that influences the creation and realisation of the artwork done by female artists in our society; what are the current issues, questions and media they deal with; is there a “female expression” in art, the feminist art or are there influences of a different social context; how much do the gender roles and relations, and present social stereotypes influence the artists and what are their positions and possibilities in the existing system of power?

In the field of (new)media artistic practice in Vojvodina, the role of female artists is significant, especially in the domain of video and digital art and media education, but there is a concern about their visibility and value within the professional and general public.

Within the framework of the research conducted by Sanja Kojić Mladenov into the construction of the professional identity of female artists in the field of new media¹, she analysed the educational and creative work of 12 artists: **Bogdanka Poznanović, Marica Radojčić, Breda Beban, Vesna Gerić, Jelena Jureša, Bojana S. Knežević, Andreja Kulunčić, Lidija Srebotnjak-Prišić, Nataša Teofilović, Isidora Todorović, Vesna Tokin and Lea Vidaković.**

The research results have shown that the artists' professional identity is the most prominent one; they approach the other identities through the prism of possible changeable categories dependant to a large extent on specific socio-political circumstances and migration.

They attach importance to the transfer of knowledge, forming of new artists, and the introduction of women's identity into art. They deal with their own body and identity, sexuality and gender roles, women's activism and women's history and archives. Through new media, they have mostly developed independently, mastering all aspects of the use of new technologies, with many problems in the procurement and use of adequate equipment. They lack financial security in their profession and financial resources for the production of works; they point out to the poorly resolved issue of the freelance artists status and absence of continuous purchasing of their works; they point out to gender unequal cultural policy and find the solution in joining and building a network of collaborators (intergenerational, artistic, interdisciplinary, local, regional and international). Building the professional identity as abundance of diversity is the most important issue for the female artists, but it is embedded in the multiple women's networks and connections because that is one of the ways for it to develop and survive.

For the first time, the artists who deal with the new media at the end of the 20th and beginning of 21st century and who are in some way connected to Vojvodina are gathered into one whole. The presented information about their generational, media, artistic and other connection is just the beginning of the future research within the history and theory of art that includes other artists as well. The research results provide the basis of the exhibition SKOK I ZARON (LEAP AND DIVE) at the Museum of the Contemporary Art of Vojvodina, where the historic and current media art works will be presented.

Within the scope of this exhibition and under the same title a book, by the author Sanja Kojić Mladenov PhD, containing complete research data and its analysis will be published in collaboration with the publishing house *ProArtOrg* from Belgrade.

¹ Kojić Mladenov, Sanja (2018). *Discourses About Gender in Art: Construction of Vojvodina Female Artists' Professional Identity in the Realm of New Media at the end of the 20th and the beginning of the 21st century* (PhD thesis). Novi Sad: University of Novi Sad, ACIMI: The Centre for Gender Studies.)

Exhibition is organized in the scope of the international project *Risk Change* supported by European Union programme *Creative Europe*, Ministry of Culture and Information of the Republic of Serbia, Regional Secretariat for Culture, Public Information and Relations With Religious Communities.

ANDREJA KULUNČIĆ

index.žene je participativni projekat koji se realizovao u saradnji sa ženama, prvenstveno slučajnim prolaznicama na ulicama gradova gde je projekat postavljen (2007. u Splitu, 2011. u Napulju, 2013. u Beogradu, i 2014. u Ljubljani). Cilj projekta je podstaćaj ženama da osveste i definišu svoje individualne pozicije u porodičnom i širem društvenom kontekstu, odgovorom na pitanje **“Kako se osećam?”**. Pitanje je postavljeno na *city lights* plakatnim mestima na raznim gradskim lokacijama, pozivajući žene da ostave anonimnu poruku na besplatnom telefonu. Telefonska poruka uključuje odabir između tri opcije: **zadovoljna, diskriminisan**a ili **zlostavljana**.

Drugi deo projekta odnosi se na praćenje statističkih podataka koji nastaju uživo telefonskim pozivima i prikazuju se na digitalnom ekranu u javnom prostoru gradova učesnika (glavni trg, železnička stanica i sl.), na internetu i unutar same galerije. Tokom trajanja izložbe u galeriji se organizuju radionice i diskusije koje temu razmatraju s teorijskog aspekta.

BOGDANKA POZNANOVIĆ

„Bio je to objekat u obliku srca od stiropora, obloženog crvenom plastičnom folijom 2 x 2 m, unutra je inkorporiran metronom podešen na puls (76 otkucaja)”. Tokom akcije Bogdankini prijatelji su nosili srce od Varadinskog mosta, kroz grad, do galerije Tribine mladih, s idejom da se formira povorka, kojoj će se priključivati građani, stvarajući svojevrsnu karnevalsku atmosferu. „Bila je to komunikacija sa gradom, ljudi su komentarisali, učestvovali...”.

U galeriji srce je uneto preko bele tkanine, kojom je bio prekriven pod, a u centru prostora je bila postavljena četvrtasta ploča s tanjirima, noževima, viljuškama, kašikama i čašama. Svi kuhinjski predmeti su bili prazni, fiksirani i beli. „Prišla sam, otkočila metronom... bila je potpuna tišina, mi smo bili živi okvir i „čuli” vlastite pulseve... Taj projekat je povezan i s našim običajima: kad nevesta ulazi u kuću, korača preko belog platna”.

Materijal ustupa porodica Filipović, za potrebe prikazivanja na izložbi.

BOJANA S. KNEŽEVIĆ

A QUEEN OF MONTENEGRO / NE POSTOJIM, DAKLE NE MISLIM
A QUEEN OF MONTENEGRO / I AM NOT, THEREFORE I DON'T THINK, 2018
video, 5'33"

A Queen of Montenegro je projekat u kome Bojana S. Knežević istražuje svoje crnogorsko poreklo, iz specifične pozicije nevidljivosti – koja je uzrokovana njenim rodnim identitetom. Polazna tačka projekta je veliko porodično stablo sačinjeno samo od muških članova, koje sada postaje nova platforma za intervenciju.

Subvertirajući ustaljenu reprezentaciju crnogorskog ženskog identiteta, umetnica koristi svoju poziciju nevidljivosti da bude bilo šta...

Projekat se realizuje kroz seriju radova u različitim medijima, uz konstantnu performativnu i repetitivnu rekonstrukciju porodičnog stabla.

Do sada realizovani radovi u okviru projekta: *Autoportret* (kolor fotografija); *Ne postojim, dakle ne mislim* (video/performans); *Razgovori* (4-kanalna audio instalacija); *Tamo gde nisam rođena* (performans rekonstrukcije porodičnog stabla/serija crteža).

INDEX.ŽENE | INDEX.WOMEN, 2007-
interaktivni projekat | interactive project

index.žene (index.women) is a participatory project realized in cooperation with women, primarily random passers-by, in the streets of towns where the project was executed (2007 in Split; 2011 in Naples; 2013 in Belgrade, and 2014 in Ljubljana). The aim of the project was to encourage women to become aware of and define their own individual positions in the family and wider social context by answering the question: "How do I feel?". The question was posted at the *city lights* posters in various locations around the towns, inviting women to leave an anonymous message at the free phonelines. The phone message included choice among three options: **satisfied, discriminated against or abused**.

The other part of the project is to monitor the statistical data resulting from live phone calls and to display this data on a digital screen in the public space of the participating towns (main square, railway station, etc.), on the Internet and within the galleries. For the duration of the exhibition, the gallery organizes workshops and discussions that consider the topic from a theoretical point of view.

SRCE | HEART, 1970
akcija / video | action / video 2'33"

"It was a heart shaped object made of Styrofoam, coated with red plastic foil, 2 x 2m, with a metronome incorporated within and set at the pulse rate (76 beats)."

During the action, Bogdanka's friends carried the heart from the Varadin Bridge, through the city, to the gallery of the Tribina mladih (Youth Tribune), with the idea of forming a procession which citizens would join creating a kind of carnival atmosphere. "It was communication with the city, people commented, participated ...". In the gallery, the heart was carried in over a white cloth that covered the floor and in the centre of the space a square plate with plates, knives, forks, spoons and glasses was placed. All kitchen items were empty, fixed and white. " I approached, set the metronome in motion ... the silence was complete, we were a living frame and "heard" our own pulses... That project is also related to our customs: when a bride enters the house, she walks over a white cloth".

The material provided courtesy of the Filipović family for the purpose of being shown at the exhibition.

A Queen of Montenegro is a project in which Bojana S. Knežević – as the only daughter of a Montenegrin father, explores her origin and heritage, from the specific position of invisibility – which is caused by her gender identity. The starting point is a huge family tree made up just of male members, which now becomes a new platform for intervention.

By subverting the established (under)representation of Montenegrin female identity, the artist uses her position of invisibility to be anything...

This project is realized through a series of artworks in various media and constant performative and repetitive reconstruction of the family tree.

List of the artworks released within the project: *Self-portrait* (color photograph); *I am not, therefore I don't think* (video, performance); *Conversations* (4-channel audio installation); *Where I was not born* (performance, intervention / reconstruction of the family tree, drawings).

MARICA RADOJČIĆ

CRNI HORIZONTALNI LIMES | BLACK HORIZONTAL LIMES, 1986/87
poliptih, akrilik na platnu/panelu | polyptich, acrylic on canvas/panel
160x120cm, 160x95cm, 160x67cm, 160x41cm, 160x26cm, 160x12cm, 160x6cm
KRST-KRST-KRST | CROSS - CROSS - CROSS, 1992/1993
kompjuterska animacija | computer animation loop 03'32"
TEKST-TEKST-TEKST | TEXT - TEXT - TEXT, 1992/1993
kompjuterska animacija | computer animation loop 00'07"

Iz kolekcije MSUV | From the collection MCAV

Beskonačnost je nešto čime se matematika i matematičari bave kao bilo kojim konačnim objektima ili pojmovima. Uvek me je zanimala paradoksalna situacija da se u matematici tako lako bavimo beskonačnošću, a u stvarnosti je ne možemo ni dodirnuti. Osim potencijalne beskonačnosti, jedine koja nam je data. Ideja beskonačnosti bila je u centru pažnje u nekoliko mojih radova. Jedna od njih je i velika poliptih instalacija *Black Horizontal Limes* (Crni horizontalni limes), dugačka 15 metara, u kojoj sam do vrhunca razvila korišćenje mog rukopisa kao glavnog vizualnog medija.

LIDIJA SREBOTNJAK-PRIŠIĆ

IZDALEKA IZBLIZA | CLOSE UP FROM AFAR, 2004
instalacija | installation:
IZA POGLEDA ZATVORENO digitalni print, peskirano staklo
CLOSED BEHIND THE VIEW, digital print, sandblasted glass
NA RUBU IZDALEKA digitalni print, peskirano staklo
ON THE EDGE OF FAR, digital print, sandblasted glass
IZBLIZA digitalni print, peskirano staklo | CLOSEUP, digital print, sandblasted glass
ODVOJITI digitalni print, peskirano staklo | SEPARATE, digital print, sandblasted glass
UČINILO MI SE digitalni print, peskirano staklo | IT SEEMED TO ME, digital print, sandblasted glass

IZDALEKA IZBLIZA SAMO NA RUBU IZA POGLEDA ZATVORENO ODNEKUD PRISUTNO UNAZAD SLUŠAM PO BAŠTI U VRTU UKRUG UVUČENO UVEĆANO NAĐENO ODVOJITI UČINILO MI SE MISLIM DA JE TO DIVLJI LUK NA POLA PUTA IZMEĐU SAMO ZA SEBE NEVAŽNO IZRONILO I OTPLOVILO UHVACENO OČIŠĆENO U NEDOGLLED POREDITI JEDNO UZ DRUGO je serija zapisa nastala pretraživanjem privatne fotografije snimljene početkom šezdesetih godina. Skenirana i uvećana (pod interpolacijom) otvorila je prostor prisustva segmenata „iz drugog plana“ koji u realizaciji „nove“ fotografije dobijaju dominantnu poziciju. Lično, emotivno kadriranje efemernih predmeta i prostora prati tekst koji podražava stanje promene.

VESNA TOKIN

Video je inspirisan hinduističkom boginjom Kali u njenom razornom obličju, sa ogrlicom od ljudskih glava. Kali simbolizuje sa jedne strane nebesku Majku koja štiti i neguje, i istovremeno moć raspadanja i destrukcije, razornu moć vremena i prolaznosti. Da bi nastalo nešto dobro i lepo, prvo mora da se uništi sve što je loše...

U video radu se pojavljuje Kali sa ogrlicom. Postepeno, u svakom zrnju njene ogrlice pojavljuju se delovi TV show-a popularnih folk zvezda, ljudske lobanje i dokumentarne scene iz rata.

Koncept ovog rada je "arheološki", njime se stapaju slojevi nepovezanog iskustva u jednu sliku na kojoj detalj dezintegrise celinu, a celina ostaje tek splet tragova koji nestaju, koji se naziru i talože jedan preko i pored drugog kao zapis razorenog iskustva.

Kali: Mirjana Vuković; Produkcija: Vesna Tokin, 2003/4.

CRNI HORIZONTALNI LIMES | BLACK HORIZONTAL LIMES, 1986/87
poliptih, akrilik na platnu/panelu | polyptich, acrylic on canvas/panel
160x120cm, 160x95cm, 160x67cm, 160x41cm, 160x26cm, 160x12cm, 160x6cm
KRST-KRST-KRST | CROSS - CROSS - CROSS, 1992/1993
kompjuterska animacija | computer animation loop 03'32"
TEKST-TEKST-TEKST | TEXT - TEXT - TEXT, 1992/1993
kompjuterska animacija | computer animation loop 00'07"

Iz kolekcije MSUV | From the collection MCAV

Infinity is something that mathematics and mathematicians deals with as with any other finite objects or notions. I always was intrigued with the paradoxical situation that in mathematics we deal with infinity so easily and in reality we cannot even touch it. Except potential infinity the only one given to us. The idea of infinity was in focus in several works of mine. One of them is *Black Horizontal Limes* big poliptich–installation 15 meters long in which I developed usage of my hand writing as the main visual media to its high light.

IZDALEKA IZBLIZA | CLOSE UP FROM AFAR, 2004

instalacija | installation:

IZA POGLEDA ZATVORENO digitalni print, peskirano staklo

CLOSED BEHIND THE VIEW, digital print, sandblasted glass

NA RUBU IZDALEKA digitalni print, peskirano staklo

ON THE EDGE OF FAR, digital print, sandblasted glass

IZBLIZA digitalni print, peskirano staklo | CLOSEUP, digital print, sandblasted glass

ODVOJITI digitalni print, peskirano staklo | SEPARATE, digital print, sandblasted glass

UČINILO MI SE digitalni print, peskirano staklo | IT SEEMED TO ME, digital print, sandblasted glass

NATAŠA TEOFILOVIĆ

Kada sam počela da živim sama, odlučila sam da rekonstruišem staru porodičnu kuću. Prostor u kome se generacijama živelo nosi u sebi tragove nekadašnjih ukućana, nekadašnjeg života. Memorija je subjektivna i može se rekonstruisati samo u fragmentima i svako od nekadašnjih ukućana opisao bi i prošao kroz ovaj prostor na drugačiji način i drugim putem. Odatle je i ovaj virtuelni prostor fragmentaran kao da u isto vreme imamo viđenje više različitih ljudi.

Poslednjih 15 godina negujem ruže i bosiljak koje su stare oko 40 godina. Nedostajući fragmenti kuće u animaciji zamenjeni su biljkama iz bašte. Prostor se rekonstruiše, život se obnavlja.

autobiografija | tišina je 3D animacija urađena tehnologijom VR animacije, odnosno 360 videa, ali se prikazuje kao klasična animacija jer 360 video daje celinu prostora u svakom frejmu animacije i prostor se metaforički rečeno obavlja oko nas mada i dalje ostajemo u 2D slici. Iz belog u belo.

LEA VIDAKOVIĆ

SISTERS, 2012
Animirani triptih | Animated triptych, 7' 48"
Objekat, kombinovana tehnika | Object, mixed media, 60x50x50cm
Link za pregled triptiha | Triptych Review Link: <https://vimeo.com/59157123>
Rad je nastao na MA studijama audio-vizuelne umetnosti, KASK, Belgija,
The work was created at MA Studies in Audio-Visual Arts, KASK, Belgium

Animirani triptih *Sisters* pobuđuje atmosferu starih Flamanskih slika, gde se sestre, zatočene u melanholiji, suočavaju sa prazninom i tugom koja proizilazi zbog one koja nedostaje. Kroz istančan, taktilan opis minijaturnog sveta i njegove krhke atmosfere, koristeći se vizualnim metaforama i nizom raznovrsnih tehnika montaže, ovaj triptih predstavlja strukturu otvorenog narativa. Rad se koristi prostorom kao narativnim mehanizmom i kao pozornicom na kojoj se različiti narativni elementi preklapaju, spajaju i uporedo razvijaju. Rad istražuje alternativne mogućnosti konstrukcije narativa, vizualnog pričanja priče u polju proširene animacije, gde se vizuelni i audio zapis koriste u svrhu proširivanja narativa na prostor izvan kradra, izvan onoga vidljivog.

Rad se sastoji iz tri sinhronizovana video zapisa u tehnici lutka animacije. Pored animacija, u prostoru se nalazi i objekat, minijatura napuštene sobe. Ovaj prostor ostaje nevidljiv u animacijama, jer upravo ta soba predstavlja tabu, prostor pred kojim se sestre zaustavljaju, ali nikada u njega ne ulaze. Jedino posetilac izložbe može proviriti kroz prozor ove minijaturne diorame i čitati je kao ključ sva tri filma.

JELENA JUREŠA

Song čine četiri poglavlja, koja se bave različitim konotacijama pesme "Tebi majko misli lete". U fokusu je kompleksna problematika egzila i nepripadanja, gde pesma služi kao vodilja. Video je baziran na članku pisca Miljenka Jergovića, objavljenom u "Jutarnjem listu", 3. septembra 2013, kao i na prepisci Jureše i Jergovića.

Istraživanje i vizuelna koncepcija rada ujedno je i posveta "Specijalnim vlakovima" (1972), filmu Krste Pačića, te rezultat saradnje sa profesorom Sidnijem R. Najdželom i njegovom Nagel Group Lab, sa Univerziteta u Čikagu.

AUTOBIOGRAFIJA | TIŠINA
AUTOBIOGRAPHY | SILENCE, 2019
3D animacija | 3D animation 2'8"

When I started to live on my own, I decided to renovate my old family house. The space in which generations have lived carries the traces of the former household members, the former life. Memory is subjective and can only be reconstructed in fragments, and, each of the former household members would describe and roam through this space in a different way and along different path. Hence this virtual space is fragmented as if we have the vision of several different people at the same time.

For the last 15 years I have grown roses and basil that are about 40 years old. The missing fragments of the house have been replaced in the animation by the plants from the garden. Space is being reconstructed, life is being restored.

autobiografija | tišina (autobiography | silence) is a 3D animation done in VR animation technology, i.e. 360 videos, but is shown as a classic animation because the 360 video creates the whole space in each frame of the animation, and the space is metaphorically wrapped around us though we still remain in 2D image. From white to white.

SISTERS, 2012
Animirani triptih | Animated triptych, 7' 48"
Objekat, kombinovana tehnika | Object, mixed media, 60x50x50cm
Link za pregled triptiha | Triptych Review Link: <https://vimeo.com/59157123>
Rad je nastao na MA studijama audio-vizuelne umetnosti, KASK, Belgija,
The work was created at MA Studies in Audio-Visual Arts, KASK, Belgium

The animated triptych *Sisters* evokes the atmosphere of the old Flemish paintings, where the sisters, imprisoned in melancholy, face the emptiness and sadness that arises because of the missing one. Through a subtle, tactile description of the miniature world and its fragile atmosphere, using visual metaphors and a variety of editing techniques, this triptych represents the structure of an open narrative. The work uses space as a narrative mechanism and as a stage on which different narrative elements overlap, merge and develop in parallel. The work explores alternative possibilities of constructing narratives, the visual telling of a story in the field of extended animation, where the visual and audio recordings are used for the purpose of extending the narrative to the space beyond the frame, beyond the visible.

The work consists of three synchronized videos in the doll animation technique. In addition to the animation, there is an object in the space, a miniature of an abandoned room. This space remains invisible in the animations, because this very room is a taboo, a space in front of which the sisters stop but never enter. Only the exhibition visitor can peek through the window of this miniature diorama, and read it as the key to all three films.

SONG, 2018
Video, 27'55"

Song consists of four chapters, each exploring the different connotations of the song 'To You, Dear Mother'. They thematise the complex problematics of exile and place(lessness), with the song as the video's lifeline. The video is based on a newspaper article by novelist Miljenko Jergovic, published in the Croatian daly 'Jutarnji list' (September 3, 2013), and on Juresa's correspondence with the writer.

The research and the visual conception of the installation have been developed as a particular reflection on 'Special Trains' (Specijalni vlakovi, 1972), a film by Croatian filmmaker Krsto Papic, in collaboration with the U.S. scientist and professor Sidney R. Nagel and his Nagel Group Lab at the University of Chicago.

ISIDORA TODOROVIĆ

JEDAN DOBAR DAN | ONE GOOD DAY, 2013
lokativna igra napravljena za Android platforme koja se igra u Novom Sadu.
Aplikacija se besplatno može skinuti na sledećoj adresi:
location game created for Android platform and is played in Novi Sad.
The application can be downloaded free of charge at the following address:
Production year: 2013

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.hmc.onegoodday&hl=en>

JEDAN DOBAR DAN je lokativna politička igra za Android platforme. Igra sadrži specifične geo-lokativne i političke informacije o gradu. Cilj igre je da se opstane jedan dan u Novom Sadu; vaš lik pokušava da upotrebi sva sredstva da preživi. Igra je koncipirana kao šetnja kroz Novi Sad gde se iskustva korupcije paralelno dešavaju u dve realnosti, u narativu igre i u stvarnom životu na realnim lokacijama u istom trenutku. Igra je čvrsto povezana sa pitanjima korupcije, političke ili verske zloupotrebe moći i kao takva predstavlja pokazatelj prethodnih i sadašnjih problema i političkih borbi u Novom Sadu. JEDAN DOBAR DAN je svojevrsni alternativni vodič za Novi Sad, jer šetajući kroz najupečatljivije objekte u Novom Sadu možete naučiti priče o korupciji, političkim borbama i ličnim borbama unutar njih. Igra je nagrađena na festivalu *Videomedija* nagradom "Bogdanka Poznanović" za najbolju interaktivnu instalaciju.

UPUTSTVO ZA PREDAJU | INSTRUCTION FOR SURRENDER, 2019
multimedijalna instalacija koja se sastoji od printa i interaktivnog dela napravljenog uz pomoć Arduino mikrokontrolera i senzora za pokret
a multimedia installation which consists of a print and an interactive part created using the Arduino microcontroller and motion sensor

Glavni fokus interaktivne instalacije je bela zastava koja se „predaje/maše“ kad publika prođe pored nje (uz pomoć senzora i Arduino mikrokontrolera). Rad je sociokulturološka kritika društva i umetnosti koje se „predalo“. U radu se ironično poziva na predaju, konstruisanjem bele zastave koja maše publici. Rad skreće pažnju na društvenu apatiju koja nas sve više obuzima i programirano/uslovljeno ponašanje, usađeno u našoj svakodnevici, dok smo mi psihološki programirani na apatiju, servilnost i predaju od strane protagonista na poziciji moći.

VESNA GERIĆ UZORAK JEDNOG UNUTRAŠNJEG MIRA | THE SAMPLE OF ONE INTERNAL PEACE, 2019
animacije, digitalni print | animations, digital print

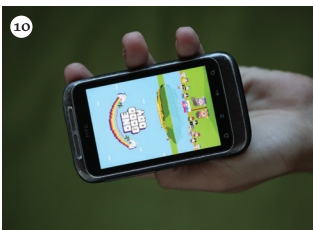
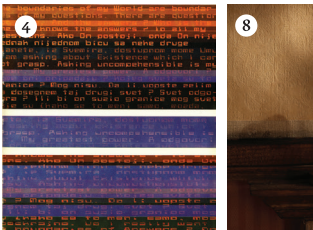
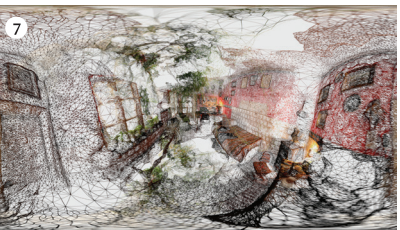
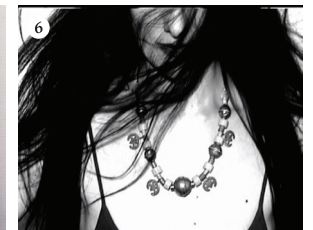
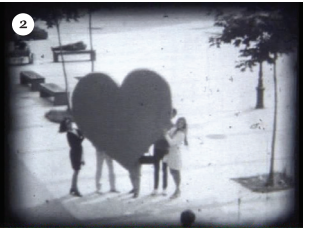
Život jednog emigranta oscilira između nametnute usamljenosti i one poželjne. Svaka za sebe podrazumeva analitička pitanja koja se onda granaju u bezbroj odgovora, prespitiivanja koja često donose unutrašnji kaos i tenziju. Traženje unutrašnjeg mira kome svi težimo je proces, unutrašnje putovanje koje svesno pokušavamo da nadamo. Međutim, često se taj dugo traženi trenutak na mukotrpnom putu preispitivanja tek desi, a da uzrok ne znamo. Podsvesna reakcija na podneblje, nova iskustva, nove percepcije. Svoj unutrašnji mir nalazim u beskrajnim predelima pustinje Sahara – u njenoj tišini i slobodi.

Taj put sam pokušala da ilustrujem kao unutrašnji proces postepenog odbacivanja elemenata koji svakodnevno vrše invaziju na naša čula do njegovog potpunog eliminisanja. Makar taj doživljaj trajao samo tek koji trenutak, on nam donosi spokoj duše koji se pamti i kome se vraćamo.

BREDA BEBAN

Hod tri stolice prikazuje Bredu Beban na plutajućem splavu postavljenom između dve obale Dunava u Beogradu, na mestu za koje mnogi veruju da predstavlja tačku na kojoj prestaje Balkan i počinje Evropa. Jedna obala nam otkriva industrijski pejzaž, dok je druga pokrivena drvećem i drvenim vikendicama. Film je nazvan po tradicionalnom balkanskom paganskom ritualu, koji je po sećanju umetnice izvodio njen deda posle svakog kockarskog dobitka. Rizičan, ali slavljenički čin koji izvodi Bebanova na podlozi koja menja nagib, predstavlja za nju izraz "složene vrste radosti, radosti koja zna za tugu". Ova ideja o „među i žuč“ je sadržana u pesmi koju Bebanova pokušava da otpeva dok se kreće: "Ko ne zna da pati, taj ne zna da voli".

Produkcija i režija: Breda Beban / Fotografija: Robi Miler / Montaža: Steve Sprang / Zvuk: Dejan Pejović / Muzika: tradicionalna balkanska pesma 'Ko ne zna da pati taj ne zna da voli' / Uloge: grupa 'Jova', Breda Beban / Snimano na lokaciji u Beogradu, Srbija / U boji / Trajanje: desetinutni segment koji se ponavlja / Naručeno od strane: Film & Video Umbrella / Podržano sredstvima: Umetničkog saveta Engleske / Izdanje: 3
Ljubaznošću zadužbine umetnice i Kalfayan galerije (Atina-Solun)

HOD TRI STOLICE | WALK OF THREE CHAIRS, 2003
Video, 8'27"

Walk of Three Chairs shows Breda Beban floating on a raft between two banks of the Danube in Belgrade, believed by some to be the point at which the Balkans end and Europe begins. One bank reveals an industrial landscape whilst trees and wooden dachas populate the other. The movie takes its title from a traditional Balkan pagan ritual, one that the artist recalls her grandfather performing after winning at gambling. The precarious yet celebratory act performed by Beban against the shifting backdrop, is for her an expression of 'a complex kind of joy, joy informed by sadness'. This idea of 'bitter sweet' is encapsulated in the love song Beban attempts to sing as she travels: 'Who Doesn't Know How to Suffer Doesn't Know How to Love'.
Production & Direction: Breda Beban / Photography: Robby Muller / Editing: Steve Sprung / Sound: Dejan Pejović / Music: traditional Balkan song 'Who Doesn't Know How to Suffer Doesn't Know How to Love' / Cast: 'Jova' band, Breda Beban / Filmed on location in Belgrade, Serbia / Colour / Minimum 10-minute segment looped / Commissioned by: Film & Video Umbrella / Funding: The Arts Council of England / Editions: 3
Courtesy of the artist's estate and Kalfayan Galleries (Athens-Thessaloniki)

12